

**Presentació del projecte “En moviment(s).
Dones de Barcelona. 40 anys i més... (1976-
2016)”**

Tinent d'alcaldia,
Regidores i regidors,
Molt bona tarda a tothom,

Avui estem aquí per presentar el projecte “En moviment(s). Dones de Barcelona. 40 anys i més... (1976-2016)”. Agraeixo molt especialment la presència de la Cristina Borderias, comissària del projecte, i de la Mireia, però us ho agraeixo a totes les presents. La sala està plena de referents, amb moltes de vosaltres hem coincidit i ens hem trobat en espais de lluita feminista, veïnal, social i política d'aquesta ciutat.

Estem aquí per fer memòria en present, perquè som moltes que venim de lluny, però encara anem més lluny. Estem aquí per defensar que les dones també som persones, representem el 50% de la societat, una estranya minoria, que de fet és la meitat de la població, que hem estat presents a les manifestacions, a les vagues, a les mobilitzacions veïnals, a les lluites sindicals o aturant els desnonaments, però que en canvi hem estat infrarepresentades als llibres d'història i en els reconeixements oficials de la ciutat, del país i de la historiografia mundial.

Sabem que és importantíssim fer una tasca de recuperació de la memòria de moltes dones que han aconseguit ser referents en política, en l'activisme, dones científiques, dones escriptores, i que s'ha de recuperar la biografia d'aquestes dones que han deixat empremta en aquests camps. També som aquí perquè cal canviar la mirada sobre la història i cal pensar la memòria, fer la història d'una altra manera, i la veu de les dones hi té molt a dir. Volem recuperar la veu i l'experiència no només de les dones que han sobresortit en camps diversos, sinó la de totes les dones, perquè totes han estat imprescindibles. Moltes finalment han estat invisibles als llibres d'història, però encara que no hagin estat polítiques o escriptores o

activistes o científiques, són moltes les dones que han teixit la història.

Tant si van fer vaga com si no van poder fer vaga; la història de les dones és necessàriament una història col·lectiva, una història d'aliances contra l'opressió i la desigualtat.

Aquest és el sentit d'aquest projecte, rescatar “la memòria de les mobilitzacions de les dones per la millora de la vida als barris de la ciutat i per la construcció de relacions socials més justes, democràtiques i equitatives” i fer-ho a partir del **quaranta aniversari de les Jornades Catalanes de la Dona del 1976**, que van marcar un abans i un després, en fer-nos veure, un cop més, que tenim molt més poder del que alguns, durant molt de temps, van voler fer-nos pensar.

Ara, tot seguit, la Cristina Borderias, comissària del projecte, i la Mireia Bofill de Ca La Dona, una de les entitats feministes històriques de la ciutat, ens explicaran el projecte directament. Moltes gràcies per ser aquí i per fer-ho possible.

Cloenda

Hi ha una cita d'Emily Dickinson que podria ser apropiada per il·lustrar el que avui fem aquí i el que avui recordem també, que diu: “Fins que no ens posem dempeus, ignorem la nostra pròpia estatura.”

Efectivament, al Paranimf de la Universitat de Barcelona, durant aquells tres dies del 1976, les dones que hi éreu presents va trencar el silenci, va visibilitzar la nostra força com a col·lectiu, com a dones, va recordar a partits, sindicats i institucions que la recuperació de les llibertats democràtiques no podia fer-se sense nosaltres. Gràcies!, som aquí gràcies a vosaltres i en som molt conscients.

Des d'aleshores ençà, hem assolit avenços importants en l'àmbit dels drets i les llibertats civils com a dones: des de la derogació del

delicte d'adulteri fins al reconeixement del matrimoni formalment igualitari; des de la creació dels centres de planificació familiar autogestionats als barris fins al fet que avui disposem d'una regidoria de feminismes i LGTBI a l'Ajuntament de Barcelona. I no només això, sinó que tot el Govern municipal d'homes i dones es reivindiquen deutors i deutores del moviment feminista.

Cal recordar que cap d'aquestes fites, absolutament cap, s'hauria produït sense la mobilització i participació de les dones. La millor manera de recordar el vostre llegat és posar tota la nostra energia a defensar-lo.

No hem de ser autocomplaents, queda molt camí per fer, continuem vivint en una societat masclista i patriarcal que continua discriminant les dones pel sol fet de ser dones, i aquesta discriminació la veiem reproduïda en tots els àmbits: el familiar, el laboral, l'acadèmic, el sanitari, l'econòmic, i en la negació i la tutela dels nostres drets sexuals i reproductius; segueix a la nostra quotidianitat.

La màxima expressió d'això, ho recordàvem el divendres, és la violència masclista, amb els feminicidis com l'expressió més brutal. Aquest any les entitats feministes ja han fet un recompte de 94 feminicidis, que constitueixen només la punta de l'iceberg d'una violència molt més estructural que travessa el conjunt de la societat. I el que és pitjor, una violència estructural que està normalitzada, que no es viu amb alarma ni amb la reacció institucional que hauria de tenir. Som molt conscients, per tota la tasca acumulada de les que ens han precedit, que ens dóna alè i força, que hem d'anar a l'arrel, a les causes socials que l'afavoreixin.

La lluita pels drets de les dones no és només la lluita per la igualtat, és també una lluita per l'emancipació de la humanitat. Cadascuna de les seves lluites contra la violència, la desigualtat o la discriminació acaba beneficiant-nos a tots: homes i dones. Perquè volem una societat justa, igualitària, feliç, sostenible i cuidadora, per als nostres fills i les nostres filles, avui ens reivindiquem més feministes que mai.

Per aquest motiu, projectes com “En moviment(s)” són tan importants per al conjunt de la ciutat de Barcelona. Perquè no només serveixen per reconèixer la contribució de les dones a les lluites col·lectives, sinó també perquè apoderen i ens donen un mirall i un exemple de referents d'emancipació que ens han de servir per donar-nos força i per avançar cap a una Barcelona més lliure, més justa i més democràtica: és a dir, una Barcelona més violeta.

Moltes gràcies a totes, a les que ho heu impulsat, a totes les dones que hi participareu en debats, a les que segur que s'hi afegiran. Moltes gràcies a les que ens han precedit i a les que sou aquí.